

[Madsen-Mygdal.]

kan opnaas, selv om der slet ikke er nogen Importregulering gennem Valutacentralen.

Jeg vil bede den højtærede Handelsminister lægge Mærke til en Meddelelse, der har staaet i Bladene i Dag eller i Gaar om Norges Handelsbalance, der jo viser, hvad man plejer at kalde et ganske overordentlig gunstigt Billede, men dette gunstige Billede skyldes en meget bedrøvelig Aarsag, nemlig den store Arbejdskonflikt, de har haft deroppe. Men i øvrigt ser man, at der er en i høj Grad positiv Handelsbalance, stærk Nedgang i Importen og Opretholdelse af Eksporten, saaledes at der bliver et stort Eksportoverskud uden nogen som helst Valutacentral af den Art, vi kender det her i Landet.

Nej, det, der har Interesse i denne Forbindelse og i den øjeblikkelige Situation, er kun dette ene, at vi fortsætter med en begrænset Regulering for de enkelte Varegrupper, der har Interesse i handelspolitisk Henseende, al anden Regulering betyder en Vilkkaarlighed, og den fremkalder en Lammelse af Handelen, saaledes at den, hvis den fortsat skal opretholdes, vil betyde en stor Fare for Erhvervslivets Udvikling her i Landet.

Sluttelig skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der i Anledning af min Udtalelse om, at vi kan snart hverken leve eller arbejde her i Landet, spurgte, hvem jeg sigtede til med „vi“, for jeg mente vel ikke de 125 000 arbejdsløse. Jo, selvfølgelig mener jeg de 125 000 arbejdsløse, og jeg mener for øvrigt mange, mange flere end dem, der er indregistreret som arbejdsløse, jeg mener hele det danske Folk. Forholdet er netop — det er for alvorligt til, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen skal slaa det hen i Spøg —, at vi kan snart hverken leve eller arbejde her i Landet. Rentabiliteten ikke blot i Landbruget, men i det ene Erhverv efter det andet er fuldstændig undergravet. Beskæftigelsen aftager, vi holdes i en Spændetrøje, saa vi hverken kan leve eller arbejde.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var igen inde paa at forsvare de høje Lønninger, og hvis der skulde være nogen Konsekvens i hans Tale, mente han vel, at de skulde sættes op, for det vilde give øget Købeevne. Dette er en meget farlig Betragtning. Det ærede Medlem maa løfte sig op til ikke at se paa en enkelt Klasse, en Klasse, der for øvrigt bliver mindre og mindre for hver Maaned, nemlig de tariffønnede Arbejdere, der har Arbejde, saa han vil opdage, at det, der giver Købeevne, er hele Nationens

samlede Indtjeningsevne, og denne Indtjeningsevne er i de sidste 3 Aar blevet formindsket med 700—800 Mill. Kr. Det ærede Medlem tager fejl, naar han mener, man sætter Købeevnen op ved at uddele høje Lønninger til et stadigt mindre Antal Mennesker, som faar Beskæftigelse under disse høje Lønninger. Der er i de sidste 3 Aar sket det, at Reallønnen her i Landet er steget med 17 pCt., naar vi sætter den i Forhold til Pristallet. Jeg har aldeles ikke udtalt mig, som om jeg misundte disse Mennesker deres Levevilkaar, jeg har tværtimod Gang paa Gang erkendt, at selv den Arbejder, der har fuld Ugeløn med disse Lønninger, har meget svært ved at komme igennem, fordi han bl. a. skal betale den fuldstændig meningsløse Husleje, der er fremkaldt af de høje Byggeomkostninger, og skal betale sine Varer med en Pris, som er blevet forøget paa Grund af de høje Lønninger. Der er her en Svikmølle, som stadig gaar rundt, men den gaar udenom den store Del af Befolkningen, der ingen Indtægter har og ingen Varer kan købe.

Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at hvis han ikke ønsker, at en stedse større Del af Befolkningen skal blive arbejdsløs, nytter det ikke, at han klammer sig til høje Tariffønninger fra en forhistorisk Periode, da vi havde helt andre Betingelser her i Landet. Det nytter ikke, for det Antal Mennesker, som derved finder Beskæftigelse, vil uvægerligt blive mindre og mindre, det har ingen Betydning, ikke en Gang for den Arbejderstand, som man angiver at ville tjene. Det er rigtigt, at Arbejderne kun har 4 Ugers Løn om Maaneden, men Husmanden, som det ærede Medlem talte saa smukt om, har ikke en Gang 1 Uges Løn, for han har *ingen* Løn for sit Arbejde. Jeg tror dog, det vilde være i alles Interesse ikke mindst i Arbejderstandens Interesse, den Arbejderstand, der i Dag piskes med Arbejdsløshedens Svøbe, og hvis Ungdom slaas ud, inden den knapt har faaet begyndt, om der kom en Tilpasning paa dette Omraade, ja, Tilpasningen er en Nødvendighed, hvis det ikke skal gaa, som jeg før sagde, at vi hverken kan leve eller arbejde her i Landet.

Endelig var det ærede Medlem inde paa Spørgsmaalet om Renten og gentog egentlig sin Bebrejdelse mod Sparekasserne. Det forekommer mig nu, at det er dristigt af det ærede Medlem at fremkomme med denne Bebrejdelse mod Sparekasserne. Kan det ærede Medlem virkelig forlange, at Sparekasserne skal sætte Renten ned, naar Københavns Kommune, som jeg sagde i Gaar det ærede Medlem holder ikke af det, det ærede Medlem ryster paa Ho-